

Udfikkelse mellem Klage og Ansøgning vil være aldeles uigjennemførlig i det virkelige Liv. Man har henviist mig til — og derfor gjør jeg det — at hente mine Bønner fra det virkelige Liv. Det vil ikke sjelden være Tilfældet, at Ansøgningen maa begrundes paa det som er Gjenstand for Klagen. Jeg skal nævne et Tilfælde, som er bekendt; jeg skal hente det fra Næringslovgivningen. Der er en Mand, som finder sig forulempet ved, at Flere drage omkring og afspænde paa Landet saadanne Gjenstande, som han er berettiget til at handle med i Kjøbstaden. Han søger sig forurettet ved, at den paagjældende Embedsmand enten har givet Tilladelse til at forhandle disse Varer eller i alt Fald ikke strider saaledes ind for at faae det forebygget, som han anseer for Ret. Han klager derover, men i Forbindelse dermed støtter han netop paa den formeentlige Uret, hvorover han besværer sig, en Ansøgning for i alt Fald at tilstaaes den Ret, som han anseer de Andre uberettigede til at udøve; og paa denne Maade vil det heelt igjennem komme til at stille sig saaledes, at der ingen egentlig Forskjel er mellem, hvad der er Ansøgning, og hvad der er Klage; det griber saaledes ind i hinanden, at der ikke kan være Spørgsmaal om at bringe forskjellige Regler til Anvendelse paa, hvad der angaaer Ansøgninger, og hvad der angaaer Klager. Men der er en praktisk Grund endnu, som jeg ganske vist troer, at det høitærede Landsting vil vide at vurdere. Det er den, at det vil staae i Enhvers Magt, som vil indgive et Andragende, at stille det saaledes, at det kan komme ind under Lovens § 1 eller 2, efter som han selv ønsker. Vil han ikke have det ind under § 2, hvad gjør han saa? Han giver det Form af en Klage. Det vil ikke være vanskeligt at faae et eller andet Punkt, hvortil man kan lufte en Besværing. Altsaa Anvendelsen af Distinctionen er upraktisk, fordi Enhver kan omgaae Bestemmelsen; han kan, hvor der foreligger en Ansøgning, sige, det er en Klage, og dermed er saa Tingen afgjort.

Der er endnu en Bemærkning, med Hensyn til Forholdet, som jeg skal tillade mig at udhøve, og som er bleven berørt af den ærede

7de Landsthingsmand for 2den Aarss. (Thalviger). Han bemærkede, at det er blevet sagt ham af Jurister, at naar en Embedsmand yttrede sig ufordeelig eller paa en nærgaaende Maade med Hensyn til den, der er kommen med et saadant Andragende, eller hvis Interesser verserede under det, kunde han sættes under offentlig Tiltale. Jeg skal nu blot tillade mig at bemærke, at der kan naturligvis nok blive Spørgsmaal i saadanne Tilfælde om offentlig Tiltale, men det er dog kun, hvor Embedsmanden i sin Erklæring maatte have forholdt sig saaledes, at Dyrighedsmagten fandt Anledning til at sætte Sagen i Bevægelse af Hensyn til det Offentlige. For at drage ham til Ansvar, ellers vil der ikke blive Spørgsmaal om offentlig Tiltale, men kun om en privat Sag; men selv der, troer jeg rigtignok, at den ærede Landsthingsmand eller i alt Fald de, der have gjort ham en Meddelelse af en saadan Natur, turde have opfattet Sagen mindre rigtigt. Der er vel ikke nogen Lovbestemmelse, som saaledes i Almindelighed fastsætter det, men det er et gjennemgaaende Princip i mange Lovgivelser, at der ikke kan være Spørgsmaal om at drage den til Ansvar, der udsiger noget Ufordeelig om en Anden, naar han ifølge Embedsstilling eller ifølge andre specielle Forhold er pligtig til at udsige det, han veed om ham. Altsaa det vil rigtignok ikke finde Sted; men den Side, hvorfra en Betragtning i den Retning kom, har dog en Berettigelse, hvoraf jeg skal gjøre Brug. Hvor der er Tale om Ansøgninger, vil det i Almindelighed ikke være Tilfældet, at der kan komme til i Erklæringerne at indflyde Dyringer af en saadan Natur, at de kunne ansees som injurierende. Men det høitærede Thing vil let indsee, at netop hvor der er Spørgsmaal om Klager, altsaa om saadanne Forhold, hvor der allerede er indtraadt en vis Spænding mellem de Paagjældende, vil der lettere i Erklæringen over Klagen indflyde Ubtryk og Udelabelser, som maaskee kunne synes den, der har indgivet Klagen, at gaae noget udenfor Grændsen af det, som han anseer sig forpligtet til at taale. Nu er det ganske vist, at Administrationens og navnlig den høiere Administrations Virksomhed maa være særdeles stærkt henpendt paa, at der